

моста двѣ дѣски, и се е образувала такава голѣма дупка, щото добитѣка ще си счуши краката, а рѣчичката е тъй блатиста, щото непременно ще се укалятъ като прѣгазватъ прѣзъ нея: нѣма ли да испрати съвѣта индженера да направи прѣзъ рѣчичката шоссе отъ шубръки и каманакъ, нѣма ли да заповѣда на жандармитѣ да намѣрятъ крадеца, и нѣма ли да позволи на мѣстото на откраднатитѣ, да се турятъ двѣ други дѣски, които се търкалятъ тамъ на близо до моста и които нѣмайтъ ступанинъ?

Като разглѣда около тридесять такива административни дѣла, събранието изново се залови за *комитета*.

Кадията, челоуѣкъ вече старъ, съ побѣляла брада, едно врѣме имаминъ на великийтъ *Решидъ-Паша*, съвѣтаваше да бждѣтъ снисходителни, добръ да се обхождатъ съ християнитѣ, искрено и усердно да съдѣйствуватъ на мѣрцитѣ на военното началство.

Мютесарифина говори много и различно; отъ неговитѣ думи можеше само да се разбере, че всичко това е работа на французитѣ, защото той нѣкога ималъ спрѣчкване съ французскій консулъ, за което го и отчислили отъ длѣжностъ, както всекога това се случва въ Турция, благодарение на капитулациитѣ съ християнскитѣ държави.

Единъ отъ съвѣтницитѣ, братовчедъ на Гирея, испѣ на гласа на Кримскитѣ Татари полската пѣсенъ, че за всичко е виноватъ Бѣлийтъ Царь, Москва, че тѣ сж испратили *комитетитѣ*, както испращатъ градъ, снѣгъ, суша, неплодородие, чума и всекакви други язви; но при това той замълча за ушурджитѣ и Ерменцитѣ.

На чорбаджиитѣ и на еврейна заповѣдаха да излѣзатъ; останаха само мюсюманитѣ.

Старийтъ мюфтия, като се основаваше на арабскитѣ изречения, въ името на Бога и на Пророка, справедливо забѣлѣжи, че парѣканията и стоварванието вината върху другитѣ нищо нѣма да помогне; трѣбва да се изнамѣрятъ срѣдства за истреблението на *комитетитѣ* единъ по единъ и да се избавимъ отъ тѣхъ, тъй щото тѣ да не можѣтъ да се върнатъ назадъ. Той продължи: